

[Udenrigsministeren.]

vidt har svaret ved at henvise til statsminister Brattelis ord, om vores stilling til den atomvåbenfri zone — jeg vil ikke sige, hr. Gert Petersen spurgte, for han kender jo vores stilling, men han beklagede lidt den stilling, vi tog, nævnte det i hvert fald som et af de emner, vi burde arbejde med. Jeg tror, hr. Gert Petersen udtrykte det på den måde, at vores stilling til den atomvåbenfri zone var en af de ting, der fik folk til at sige, at et ja til Europa åbenbart betød et nej til Norden. Jeg tror omtrent det var sådan, det blev udtrykt, og hr. Ib Nørlund var senere også inde på spørgsmålet om de atomvåbenfri zoner.

Jeg vil gerne sige ganske klart, selv om jeg nu skal til Finland om 2 dage — jeg bliver forhåbentlig nok vel modtaget alligevel, vi skal jo kunne tåle at sige hinanden sandheden, ellers er det nordiske samarbejde ikke så meget værd — at vi jo fra dansk side såvel som fra norsk side har sagt, at Norden er en atomvåbenfri zone, og Norden har i mange år været en atomvåbenfri zone; mig bekendt er der ingen, der tænker på at ændre dette forhold. Hvis man pludselig kommer og formaliserer noget, som vel de fleste her betragter som en selvfølge, virker det på mig og mange andre, som om man sætter et spørgsmålstejn ved noget, der efter min mening ikke skal anfægtes, og det er grunden til, at vi ikke har ønsket at gå ind i det. Da spørgsmålet blev bragt op i Reykjavik af den finske statsminister, hr. Sorsa, hvor jeg sad lige neden for talerstolen, da han talte om det, fremhævede han også, at denne atomvåbenfri zone — nu har jeg ikke hans manuskript her, men han sagde noget i retning af, at den måtte ses i sammenhæng med den europæiske udvikling i de kommende år, i den kommende tid. Og det havde jeg ikke vanskeligt ved at tilslutte mig, da jeg bagefter blev spurgt af repræsentanter for pressen, for det er da klart, at de kommende års europæiske udvikling vedrørende afspænding og sikkerhed rummer en hel række elementer, vi ikke kender i dag, og det er da meget muligt, at dér er den et af elementerne, men isoleret at tilslutte os den — hvis vi gjorde det, hvis Norge gjorde det, hvis vi gjorde det sammen, tror jeg, det i højere grad ville rejse spørgsmålstejn. Man ville spørge, om vi var ved at løbe fra en

politik, vi havde, om den trængte til bekræftelse, og hvem den trængte til bekræftelse over for.

Så talte hr. Gert Petersen om de to aspekter i EF, som jeg gang på gang havde tilbagevist skulle have noget med hinanden at gøre. Jeg troede egentlig ikke, vi skulle opleve at få trukket denne gamle krikke af stalden, hvis jeg må sige det sådan. Jeg har sagt, nogenlunde hver gang jeg har haft lejlighed til at sige noget om disse ting, andre har sagt det, og jeg sagde det i dag overordentlig tydeligt: det er da indlysende, at økonomi og politik hænger sammen, økonomi og udenrigspolitik hænger sammen, det gør det også i EF. Dér, hvor skillelinjen går, er, at man nu engang har lagt to forskellige procedurer: det ene ligger i traktatprocedurerne med Kommission og Råd og alt, hvad dertil hører, det andet ligger i drøftelser mellem de pågældende landes udenrigsministre som repræsentanter for deres regeringer. Dér går en proceduremæssig skillelinje. Jeg har altså ikke påstået, at tingene ikke hænger sammen. Da jeg deltog i Dublinmødet i sidste uge, sad jeg begribeligvis og overværede alle forhandlingerne og tog del i dem, ligesom hr. Ivar Nørgaard gjorde, på de udenrigspolitiske felter, som man gør ved en lejlighed af den art. Da vi forleden dag var i markedsudvalget, følte jeg det meget naturligt, at der også blev rejst enkelte spørgsmål, der kantede ind på det udenrigspolitiske, men som vi så selvfølgelig henviste til den behandling, de havde fået i nævnet dagen før, ligesom vi jo mange gange i nævnet har henvist til, at sagerne er behandlet i markedsudvalget. Det er altså ikke så forfærdelig indviklet.

Så sagde hr. Gert Petersen også i denne sammenhæng, at mens man vedrørende de communautaire ting skulle have mandat i markedsudvalget, skulle man ikke det samme på de udenrigspolitiske felter. Det hænger jo netop sammen med den forskel, jeg har været inde på her: at i det ene tilfælde er der tale om beslutninger, der kan få karakter af direkte gældende retsakter, mens det i det andet tilfælde drejer sig om et udenrigspolitisk samarbejde mellem regeringer i mere traditionel forstand, hvor man må prøve at sørge for at have sin parlamentariske dækning i orden. Men det er altså to forskellige former for procedure.